B-komplex

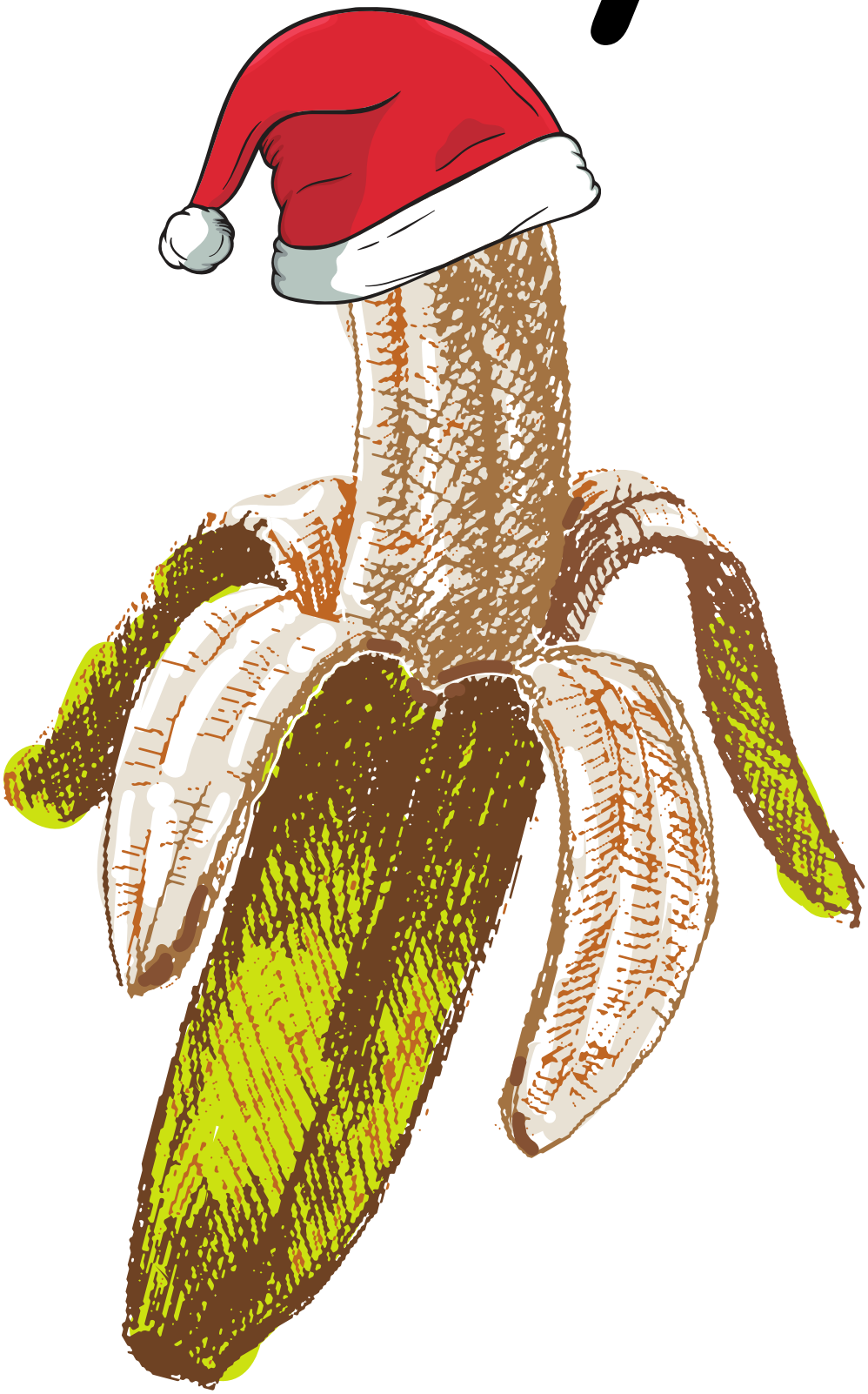

Oslavte Vánoce s banánem

Prosinec 2017

Obsah

Úvod 2
Redakce 2
Kontakt 2
Stalo se 3
Beseda 4
Lingvistické okénko 4
Banán 5
Anglický koutek 6
Náhled do budoucna 9
Vizuál 10
Elegie pro Ofélii 11
Hrnec 11
Pohnutí prstem 11
Bitterness of life 12
Křik 12
To za mnou 12
Pivo 12
#Já 13
Výlet 14

Úvod

Tak, a máme to tu. Nejen konec školy a prázdniny (alespoň na nějakou chvíli), VAVOT a Vánoce, ale i B-komplex!

Jakou úlohu v (před)vánočním kolotoči vlastně náš časopis sehrává? Inu, záleží na člověku. Někdo si rád pocvičí angličtinu, aby po volnu omráčil angličtinářky či angličtináře svou slovní zásobou, jiný se zase krom minulosti zamyslí i nad budoucností. A někomu bude prostě jenom zima a s naším výtvorem si zatopí. Možností je spoustu a fantazii se meze nekladou.

Dál už se radši nebudu moc rozkecávat. Za celou redakci i za sebe chci popřát klidné svátky i přes vidinu novoročního maratonu testů, blížících se prezidentských voleb (volte zodpovědně!), náročných oslav Silvestra a Nového roku a v neposlední řadě i přes vidinu hromady ponožek pod stromečkem.

Požehnané svátky, (nejen) spoustu dárků a krásné prázdniny!

Redakce B-komplexu

Redakce:

Šéfredakce:

Tereza Kroužková

Jakub Třešnák

Redakce:

Kristýna Coufalová

Kateřina Hakrová

Mariana Hejková

David Hirschler

Alžběta Hlavatá

Marek Jasenovský

Klára Djordjevičová

Ivana Víchová

Sazeč:

Marek Földi

Korektura:

Anna Sochůrková

Kontakt:

Celou redakci můžete kontaktovat na e-mailu: *b-komplex@gybot.cz*

Stalo se

Vánoční koncerty

V úterý 19. 12. 2017 n. l. studenti Gybotu opět okupovali sál v Emauzích, kde se konal vánoční koncert. Pod taktovkou sbormistryně Nory Michálkové pak vystoupili i další den, kdy koncert uspořádali před schody přímo ve škole. V pátek se pak, také na školních schodech, uspořádal koncert pro zbylé studenty a učitele.

Fotosoutěž

Studenti až do středy 20. 12. 2017 n. l. rozhodovali o Miss Fotograf 2017/2018. Do soutěže nakonec přišlo 72 fotek, které studenti pomocí rafinovaného systému hodnotili žádnou až pěti hvězdičkami. Vítěz zatím není znám, čeká se na oficiální vyjádření Nejvyššího tajemníka fotografické komise prof. Ševčíka.

Drážďany

Co by to bylo za Vánoce bez Drážďan a Primarku? I letos se uskutečnil tradiční nájezd na saské město poblíž českých hranic, a to 12. 12. 2017 n. l. Krom hlavního cíle – nákupu – se studenti dostali i k historii města. Stoupenci Šafaříkova učení se podívali do Matematicko-fyzikálního salónu.

Cottbus to Prague

Tři naši studenti se na konci listopadu podívali do braniborského Cottbusu v rámci Příběhů bezpráví, kde se setkali jak s českými, tak německými týmy. Krom nájezdu na Berlín (cvičení na prosincový nájezd na Primark a Drážďany) zamířili i do koncentračního tábora Sachsenhausen nebo se dozvěděli něco o zlatém řezu.

Dny vědy

Začátek listopadu byl ve znamení Dne vědy, kdy se 9. 11. 2017 n. l. konaly přednášky na rozličná témata. Posluchačsky nejvděčnější byla "Rozmnožování pavouků". Pod velením jednotlivých profesorů se pak studenti rozprchli po Praze a vyslechli si přednášky na jednotlivých ústavech. Skupina prof. Hlavsy zabloudila.

Další úspěchy Katky Kubíková

Hvězda naší absolventky stále stoupá. Dne 14. 12. 2017 n.l. převzala Katka Kubíková cenu Nadačního fondu Jaroslava Heyrovského. Jen o deset dní dříve pak získala ocenění „Premium Bohemiae“ na zámku Sychrov. Gratulujeme!

Odpaliště novoročních ohňostrojů

Studenti Gybotu mají jedinečnou možnost navštívit 1. 1. 2018 n. l. odpaliště novoročního ohňostroje v Letenských sadech. Více informací na školním mejlu.

KNP, tentokrát v Radotíně

Prof. Šíma opět obětoval jedno sobotní dopoledne a vyrazil s divou zvěří, jinak též studenty, za geologickými lokalitami v Radotíně. Každý ze zúčastněných si odnášel hordu nalezených zkamenělin, které věnuje nadšeným příbuzným a kamarádům pod stromeček. Více ve článku *Za trilobity s KNP*.

Jakub Třešňák

Louis Armand

Ve středu 20. 9. 2017 zavítal do budovy Gymnázia, Botičská 1, Praha 2 spisovatel Louis Armand, aby nás poctil besedou o životě spisovatele v Praze.

Pan Armand žil původně v Rakousku, odkud se později přesunul do Austrálie. Do Prahy přijel na začátku 80. let. Velice mě pobavilo, co o Praze vyprávěl. Je vidět, že nebyl v žádném jiném českém městečku, protože jinak by nebyl uchvácen Prahou, nýbrž celou Českou republikou. Na Praze obdivuje nejvíce střet historie s moderní dobou. To je něco, na co jsme v Čechách zvyklí téměř všude. Každé malé městečko má historický kostel nebo alespoň malou kapličku, staré zástavby se mísí s moderní architekturou. Nám to nepřipadá ničím podivné, ale pro cizince je to ráj. Téměř žádná země si nezachovala tolik historie jako Česká republika, jako Praha. A této historie si vážíme a uchováváme ji, místo toho, abychom ji ničili. Dokonce samotný Hitler se rozhodl Prahu ušetřit, a nejen to dělá z Prahy jedno z nejkrásnějších měst světa.

Básník Armand dokázal při přednášce vytvořit příjemnou atmosféru. Ač žije v Praze tak dlouho, stále česky neumí, a tak celá beseda probíhala v angličtině. Kdyby však používal běžnější slovní zásobu, užila bych si ji nejspíš více. Mile mě však potěšilo závěrečné předčítání z jeho více než 1000stránkové knihy. Tak to má na každé správné besedě být. Navíc mě kniha zaujala, a i přes její objemnost si ji určitě jednou přečtu.

Lucie Mrázková

Od slepice k cigaretě

Každému z nás se již v životě jistě stalo, že nám někdo starší či silnější zatnul tipec. Jde o ustálené slovní spojení, které označuje rázné ukončení nějaké činnosti. Odkud ale toto sloveso – típnout – pochází? Původ bychom měli hledat v tipci, který najdeme na jazyku slepic. Jedná se o zrohovatělý útvar, který se vytvoří například opeřenci trpícímu ptačími neštovicemi. Ten pak brání postiženému kurovi v příjmu potravy, což pak v konečném důsledku může vést až k úhynu jedince, a proto ho museli farmáři drůbeže zbavovat ostrým nožíkem. Od rolníků se výraz „zatnout tipec“ rozšířil dál mezi lidi, kde se ustálil, až se časem úspěšně zapomnělo na původní význam.

Tak až příště típnete nedopalek cigarety do popelníku či na vás někdo bude hulákat, abyste ten hovor už konečně típli, zkuste si vzpomenout na slepice, u kterých to všechno začalo.

Thyrsa

Banán

Asi jste si tady na škole všimli plakátů, které se ptaly na to, jak loupete banán.

Na nápad vytvořit anketu mě přivedla asi dvouhodinová hádka o tom, jak správně loupat banán, která se táhla přes celý den a dodnes narušuje klid v naší třídě. Kvůli výrazným a hlučným jedincům vždy vyhrála možnost A.

Při vytváření tohoto dotazníku jsem si říkal, že bude úspěch, když odpoví alespoň někdo. Nakonec dokonce odpovědělo přes sto respondentů, přesněji sto jedna. Vyplňování jim zabralo průměrně 53 sekund. Nejvíce jich bylo z třetího ročníku, poté bylo hodně prváků a čtvrťáků. Druháku bylo sice méně, ale pár se jich přece jen ozvalo. Dokonce se našlo pár respondentů mezi profesory, například: prof. Drápalík, prof. Markalous, prof. Čambal, prof. Kotrčová a prof. Zýková.

Uznávám, že některé z potenciálních respondentů odradilo složitější řešení dotazníku. Při jeho zpracování mě překvapila kreativnost některých jedinců. Na příklad na otázku pohlaví se objevily odpovědí „dveře“, „útočná helikoptéra“ nebo jednoduše „samec“.

Výsledky:

navštěvovaný ročník:

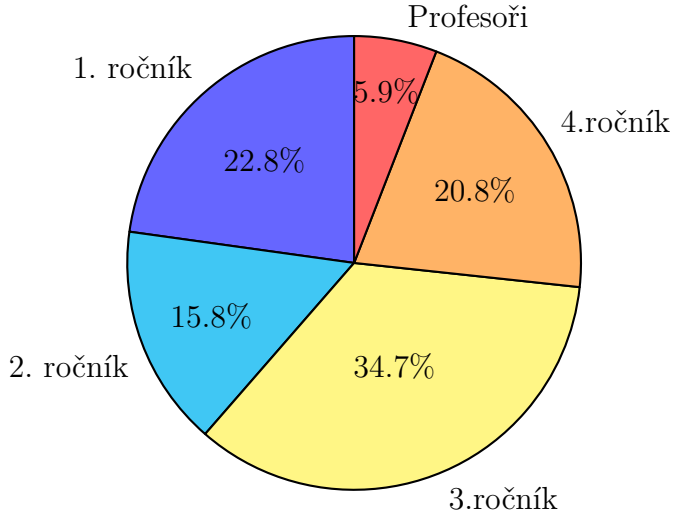

loupání banánu:

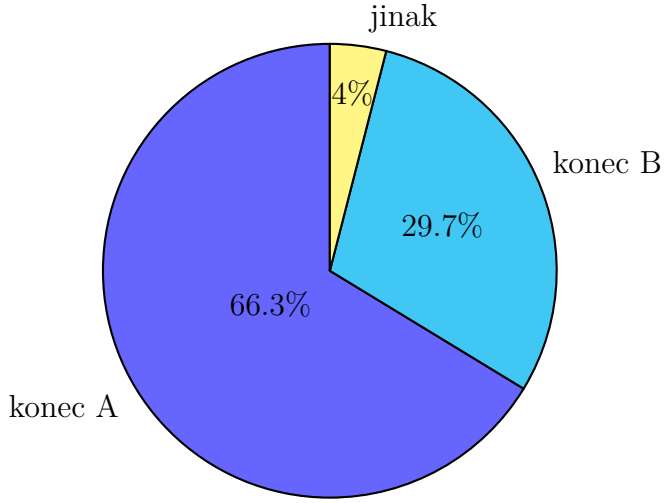

Marek Földi

Indiana Jonas and The Temple of Mejo's Peak

Professor Jonas was the first and only seventeen year old to become a professor at Charles University. He taught robotics. Some of his students felt strange, being taught by someone younger than them. One of his students, José, didn't take Jonas seriously at all. He didn't pay attention in the professors' lectures. He did terribly in the class, but he didn't care.

Two months before the end of term exams, José found out that in order to get his dream job, he had to do well in the robotics exam. So he went to the teachers' lounge to find the professor. He knocked on the door and waited until Jonas opened it. "How can I help you?" said the professor. "Hello professor! I know that I'm doing horribly in your classes, but I really need to do well in the final exams. I was wondering if you could help me." replied José. Jonas frowned. "I do have a short, simple and effective learning aid which could help you prepare for your final exams. The only problem is, that I keep it reserved for students who pay attention during my lectures, try to succeed, but fail anyway. You didn't pay attention in a single one of my lectures. Therefore, I'm afraid I can't help you. You'd have to do something extraordinary to prove how determined you are to pass the exams." said Jonas sternly. "Ah! Something extraordinary you say." said José running towards a wall. He pushed off of the wall with his legs and did a backflip. "Can I have the learning aid now?" said José excitedly. Jonas looked at his through his glasses, raising an eyebrow. "No." he said, shaking his head. "I meant something to do with robotics. Go home and think about how you're going to impress me enough to let you have the learning aid." Josés' enthusiasm disappeared. "Yes sir." he said sadly, leaving the lounge.

Later that day, Jonas was sitting at home, looking through his library. He found an old dusty book about the Aztecs who had once lived I the area of Mexico. He started flipping through it. A small piece of paper fell out of the book. Jonas bent down to pick it up. He found that it was a photograph of a stone tablet covered in writing in some foreign language, and some additional text written around the photo in English. He read the additional text. It said that the writing on the tablet was put there by the great Aztec king Mejo, who lived thousands of years ago and was an ancestor of nearly all Mexican people. There was also a translation of the writing:

"If wealth and power is what you seek, go to the temple at Mejo's peak. Without my blood, you dare not enter, for you will find death at the temples' center."

Jonas turned the paper over. There was a small, but detailed map of Mexico, with a small red cross southeast of Mexico City in The Lacandon Jungle. "Without my blood?" pondered Jonas. "How could I get his blood? That can't be meant literally." He walked around the room, thinking. "My blood… my… blood… Aha! I need to find someone of king Mejo's descent! Only they can enter the temple and survive." he said aloud to himself. José popped into his mind. "It's not very likely he'll agree, but I should give him a chance." the professor thought. "I can't imagine him doing well on the exams without the learning aid."

The next day, Jonas called José into his office. "I've got a proposition for you. It does however involve quite a lot of danger, especially if you're not a descendant of king Mejo."

"Who's king Mayo?" asked José.

"King Majo was a great Aztec king who lived a few thousand years ago." replied Jonas. "I need someone of his descent to get into an old temple in Mexico. If you turn out to be related to Mejo, and you come and help me get in and out of the temple, I will give you the learning aid and a share of whatever loot we may find there." José didn't even pause to think. "I'll do it." he said determinedly.

They got on a plane to Mexico City in the middle of the night. The flight was long and dull. José was bored out of his mind, but he had plenty of time to think about what awaited him in Mexico. "Hey… um… professor, what exactly did you mean when you said that there would be danger if I'm not a descendant of king Mejo?" he asked worriedly. Jonas turned from a large map of Mexico he was studying. "The way I found out about the temple was through

this." he said, handing José the old photo. The student read it carefully, his eyes going from a concerned gaze to a crazed stare. "Find your death at the temples center?! I must be out of my mind!" he said, putting his face in his palms. "What are the odds that I'm not a descendant of king Mejo?" he asked. Jonas thought for a while. "Considering that you aren't purely Mexican, I'd say about 35%." he replied calmly. José thumped his head against a wall. Jonas grinned. "Oh come on. It'll be fun. You'll see." he said chuckling slightly. José tried to get some sleep for the rest of the flight, but only managed to drift away for a few minutes. He was afraid of what was coming his way.

They landed in Mexico City and caught a bus heading to the southeast edge of town. They then found a man willing to give them a ride over to The Lacandon Jungle. They were on their own from there on out. José turned to Jonas. "So I guess we're really doing this." he said nervously. The professor nodded silently, with a look of cold determination on his face. He took a good look at the map he was studying during the flight, took a compass out of his pocket, and figured out the right direction to go. Jonas then handed the map to José, who looked at him worriedly. "You do know that there are a lot of large dangerous animals in there… right?" he asked. "How are we supposed to defend ourselves?" Jonas opened his backpack again. "With these." he replied confidently, pulling our two sheathed machetes and tossing one to José, who caught it clumsily. "Are you kidding?" said the boy. "Don't you have a gun?"

"Nope." said Jonas calmly, starting to cut an opening through the brush at the edge of the forest. "I don't have a gun license."

"Great! So, if a jaguar comes chasing after me, I'm supposed to let it get close enough to hit with a machete. That sounds really reasonable." said José sarcastically. Jonas entered the jungle through the opening he had just made. „By the time you see a jaguar chasing after you, it will be too close for you to defend yourself. Don't forget that these are shy animals we are talking about here. Humans aren't their natural prey. We probably won't get attacked." he said, chopping further through the forest. José followed him cautiously, jumping at every sound the jungle made.

They continued through the jungle for what seemed like days. They were both sweaty and exhausted, but they had to push on. They didn't want to spend the night out in the open. The sun was slowly setting. It was barely visible through the trees. The terrain got considerably steeper. They finally emerged on a small plateau. An ancient Aztec temple was just sitting there in the middle of the clearing, as if it was awaiting their arrival. It was so covered in vines that it was almost impossible to determine the temples actual shape or size. They walked over to what they assumed was the temples entrance and started chopping their way through the vines. The finally uncovered a large stone door. With a great amount of force, they pushed it open. Jonas pulled a flashlight out of his backpack. "Are you ready for this?" he asked, looking at José wearily. José returned his gaze, the same weary expression on his face. "No, but I never will be, so we might as well do this before I change my mind about the whole thing." he replied. The two companions disappeared into the dark, damp hallways of the ancient temple. The walls were covered in strange writing and symbols, bearing a resemblance to Egyptian hieroglyphs. The hallway seemed to lead on forever, occasionally turning in another direction, but never branching off. They finally saw a dead end. It was just a wall with a small bowl protruding at its center. As they walked closer to the wall Jonas noticed something lying on the floor. "Bones." he said. Sure enough, the floor in front of the wall was covered in human bones. The two men walked cautiously towards the wall. As soon as they were within hands reach of it, they heard the loud slam of a large stone slab crashing down to the ground. Jonas pointed his flashlight back towards where the sound had come from. The way out was blocked about seven paces back. They were trapped.

José was freaking out. He pushed and kicked against the walls. Accidentally trading on the bones of an unfortunate adventurer who had tried to gain the temples riches, but had

probably died of starvation in this stone prison. "Well then genius, what now?" he asked, glaring at Jonas. The professor however paid no attention to him. He was examining the bowl and the writing around it. "This word above the bowl, it seems familiar." he said, pulling the old photo out of his pocket and pointing the flashlight at it. "There!" he said excitedly. "Right here, this word is also on the tablet. It's translated as blood. There's a small hole in the bowl leading into the wall, perhaps this is your time to shine my friend."

"You mean you want me to bleed into that?! Why don't you do it?" asked José. Jonas looked at the bowl closely, noticing that its inner walls were coated in dried blood. "Because it looks like these poor chumps already tried that to no avail. We need the blood of a descendant of king Mejo." he said producing a knife from his pocket. José took the knife hesitantly. "What if it doesn't work?" he asked. The professor patted him on the shoulder. "Then you'll have plenty of time to tell me what an ass I am for dragging you into this." replied Jonas, smiling tiredly. José held his own arm over the bowl and shakily sliced through the palm of his hand, blood slowly dripping into the bowl. "No grade is worth this." he said, a few tears rolling down his cheeks. He let the blood drip for a while, pulled his hand back, and bandaged it. "If that isn't enough, then I'll have to slit my wrist." he said grumpily. Just as he finished talking, the bowl retracted into the wall, which then slid down into the ground, revealing a large chamber, filled with riches beyond anything either of the two could have imagined.

The chamber was filled to the ceiling with golden coins and goblets, silver plates, statues with enormous rubies for eyes, and all sorts of ancient artifacts and trinkets. Jonas noticed an opening in a wall on the far side of the chamber leading out of the temple. "We're going to have to take a ship home." said the professor. José looked at him curiously. "Why's that?" he asked. Jonas stretched out his arms, gesturing at the treasure. "Can you imagine them letting us on a plane with this?" he said, grinning cheerily. They took as much treasure as they could carry between the two of them, and left the temple. It was a long, exhausting journey back to the edge of the jungle, but they managed. They got to a road eventually, hitched a ride in a truck, and paid the driver to take them to the nearest international port, where they got on a ship heading to Italy. "I suppose you've more than earned that learning aid." said Jonas. José laughed. "Are you joking? Keep it for someone who needs it. With half of all this… I won't have to work another day in my life." he said, leaning against a railing on the ships' deck, watching the coast of Mexico disappear in the distance.

David Hirschler

Výjevy z Gybotu budoucího očima Marka T. *aneb* Konec včasné docházky

To jsem takhle jednou nejel po Albertově. Vršovice byly od centra odstřižené už měsíc a opravy plánované na dva srpnové týdny se měly táhnout až do Vánoc. Celá trať od Botanické zahrady až ke Kubánskému náměstí byla rozkopaná, a nevypadalo to, že by dělníci chtěli hnout svými línými zadnicemi.

Jezdit tramvajemi do Vinohrad nemělo smysl, doprava tam kolabovala konstantně už patnáct let, a tak jsem den co den podstupoval strastiplnou pouť náhradní autobusovou dopravou. Po půl hodině, kdy jsme dojeli ke dvěma následujícím zastávkám, mi cinkla zpráva v mobilu: „ZASE SE SRAZILY DVA BUSY. DORAZIM AZ NA CHEMII.“

No ovšem. Kámoš a spolužák Tonda bydlí ve Lhotce, pod kterou mělo už dvacet let vést metro D. Magistrát ale stavbu tak dlouho odkládal, že nikdo vlastně ani nevěřil, že by se mohla nová linka metra někdy dostavět. Déčko se tak stalo součástí říše dopravních mýtů a legend, naproti tomu každodenní cesta za prací a školou víc než nepříjemným zážitkem. Neuplynul měsíc, kdy by to alespoň jeden pablb z Jesenice nenapálil do autobusu plného lidí. A neodstavil dopravu na půl dne. No co, aspoň měli zranění blízko nemocnici. Mezitím jsme dojeli dokonce ke třem dalším zastávkám a do už tak narvaného autobusu se přicpalo dalších minimálně patnáct lidí. Natlačen tváří na okno a s rozpláclým ksichtem shlížejíce na rozkopanou tramvajovou síť mi v kapse cinkla další zpráva. Horko těžko jsem mobil vydoloval z kapsy, přičemž mě napadlo asi jediné pozitivum této kalamity. Lidi byli v MHD tak natlakovaní, že nebyla možnost pohybu, a tak se asi na smetiště dějin krom spojů bez zpoždění dostalo i kapsářství. Těžká to doba.

No ne. Tak i spolužačka z vidlákova má problémy. Prokopský potok podemlel během nedávných povodní kus trati a ta to dneska nevydržela. Vlak vykolejil a sjel z trati kdesi v džungli nedaleko Hlubočep, jestli ovšem i s ní, všemi milovanou třídní drbnou, to už mi zatajila. Doufám, že příště mi už aspoň nebude psát. Má trpělivost definitivně přetekla, když ztichl motor autobusu. Tlak na mé nebohé tělo začal postupně slábnout, až povolil úplně a mé ruce byly – s množstvím otlačenin – volné. Po vzoru svých spolucestujících jsem vystoupil taky a zpod Nuseláku se svým pomalým krokem blížil k Albertovu. Hodina měla začít za pět minut, takže jsem se ani nepokusil někam spěchat. Alespoň mě nezadusil smog. A alespoň nikde žádné tlačenice.

Nedaleko bývalé tramvajové zastávky Albertov se mačkalo několik desítek lidí. Než jsem se dostal z jednoho přeplněného chodníku na druhý, snad ještě přeplněnější, problikly na semaforu dvě zelené. Dav byl hustý jako legendární Markalousovy vtipy – a to na škole neučil už patnáct let! – a já musel počkat, až odproudí a dostanu se jakž takž dopředu. Ach jo.

Cestou ke vstupu do školy jsem krom studentů potkal i profesorku Poupovou mladší. „Na Ípáku někdo skočil pod metro,“ zahučela informatikářka svým mocným altem do ztichlé chodby a začala brát schody po třech. Alespoň tedy nejdu pozdě sám.

Započal jsem mohutný výstup do posledního patra a cestou míjel další a další spěchající žáky i zaměstnance gymnázia. Ze sborovny právě vyklusala i ředitelka Čepelová! Všichni ale běželi v tichosti, a tak se po škole rozléhalo jen klapání přezůvek a zrychlený dech opozdilců.

V 61, kde jsem měl mít zeměpis, nebyl nikdo. Doprava všechny semlela tak kolosálně, že se nikomu nepodařilo dorazit. Můj upřímný úžas pak ještě znásobila okolo kulhající profesorka Borlová, která nakoukla do učebny se slovy „Dneska jste tady zbytečně, Marku, kolega Hlavsa se právě před školou vyboural. Na kole,“ zakrývala dost neobratně smích vrchní dějepisářka a vybelhala se pryč.

Ztichlým patrem se nesl už jen můj hysterický smích. A vrzání chodítka profesorky Novákové, narychlo povolané, aby suplovala onen zeměpis.

Selyse

Tajemství Matchy

Dodnes stále nekončícím trendem minulého roku je tzv. Matcha. Co to je? Dobře, řada z vás asi ví, o co se jedná. Hlavně vy holky, co? A já samozřejmě taky, že jo ehm ehm? Ale přece jenom bych pro ty, no, outgoing lidičky vysvětlila to zázračné tajemství. Takže se pohodlně usaďte a pozorně čtěte.

Matcha je druh japonského zeleného čaje, jež se začal užívat před více než 800 lety. Vážení, roky si pamatovat nemusíte! Jen na konci článku se vás na něj zeptám. ☺

Matcha byla používána při buddhistických ceremoniích, kdy se na žulových kamenech rozemlela a následně našlehala s vodou. Budhisté to považovali za léčivé tonikum proti otokům, horečkám atd. Když ale přišel buddhistický mnich Eisai z Číny, zavedl nový způsob pití Matchy, a to takový jaký známe dnes. Obyčejně nasypal Matchu do horké vody a popíjel ji jako čaj. Ten byl ale chytrý, co, to se jen tak dnes nevidí?! Později tento zvyk začali uznávat i samurajové. Pili ho před bojem, aby získali odvahu a sílu. Ta odvaha by se šikla před vstupem do školy, že? To by asi stačilo z té historie.

Proč bychom ale dnes měli pít Matchu? Asi jste slyšeli o takových zázračných molekulách zvaných antioxidanty? Tyhle malé molekulky se nacházejí v každé odrůdě zeleného čaje, ale Matcha má přece jenom navrch! Představte si, že jeden takový hrnek Matchy má stejné množství antioxidantů, jako 10 takových hrnků obyčejného čaje. Promiň, Pickwicku, piju tě už 10 let, zradil si mě ve složení zázračných molekulek!

Zpět k zázrakům: Díky antioxidantům pomáhá odrážet UV záření, které zapříčiňuje stárnutí pokožky, tak proto lidé v Okinawě žijí nejdéle (japonský ostrov mimochodem). Takže už nemusíme chodit na plastiky, holky!!! V přepočtu 14 000 tisíc stojí letenka přímo z Prahy do Okinawy. No, víc se na nás to štěstí usmát nemohlo, no ne? Ti z vás, co si z hodin biologie odnesli, že chlorofyl je zelené barvivo, udělali dobře, protože barva Matchy je svítivě hráškově zelená, a to je způsobeno obrovským nárůstem chlorofylu. Rovněž byly u Matchy objeveny protichemické účinky, díky přítomnosti polyfenolu, který zabraňuje vzniku přítomnosti rakovinných buněk. Tak já bych to teda předepisovala rovnou každému od útlého věku. To by se ale asi v Japonsku usbírali. ☹

Tak a teď k těm neopomenutelným a nejdůležitějším účinkům Matchy. Matcha, holky, podporuje oxidaci tuků! To znamená, že spaluje dokonce 4X rychleji kalorie a zabraňuje jejich tvorbu. Tak alou do krámku nakoupit zásoby. Ať to není jako teď s máslem!

Tím zdaleka všechna zázračná kouzla Matchy nekončí. Je řada dalších. Ať už energie díky formě kofeinu zvaný teofylin, který dodá energie nejméně na šest hodin. Takže už víte, co po večerech pít, hlavně když vás druhý den čekají testy nebo rovnou matura. Ale neberu si na svědomí nežádoucí účinky. Obsahuje rovněž látku L-theanin, který navozuje pocity pohody. Ta Matcha je snad hotový zázrak!

Na internetu najdete spousty receptů z Matchy. Osobně jsem viděla muffiny, kávu, makronky, buchty atd. Ochutnala jsem pouze kávu s Matchou, ale musela jsem jaksi ignorovat reakci mých chuťových buněk-bylo to totiž nepitelné! Nevím, jestli důvod byla domácí příprava. Každopádně si udělejte svůj vlastní názor.

Takže určitě vyzkoušejte, pokud jste nevyzkoušeli, a dobrou chuť!

Mimochodem, víte, kdy vznikla Matcha?

Kristýna Coufalová

Poesie

Elegie pro Ofélii

Jsem na mostě a hledím,
hledím dolů na pěnící se hladinu.
Zastavte někdo ty proudy!
Ty proudy co hučí,
co řvou a burácí.
Zastavte někdo ty proudy!
Ty proudy co melou břehy,
A odnáší vše,
vše co mám ráda,
vše čím jsem.
Zastavte někdo ty proudy!
Co tečou ze mě,
než všechno,
všechno odplaví.

Thyrsa

Hrnec

Papinův hrnec,
takový šikovný vynález,
kde ten Papin vzal nápad?

Možná v lidské psychice,
drží, drží, bublá, vře
posouvá člověka dál,
ale tíží.

Pak bouchne, uvolní se
papinův hrnec má dovaříno.
Člověk, který bouchne
je lehčí, skoro se vznáší.

Svoboda, nic ho netíží.
Možná lituje, nad tím,
že někoho odehnal,
ne to ne,
chybí mu hrnec.

Cítí prázdnotu po hrnci,
která se hned zaplní,
ne hned do minuty,
ale svoboda je lepší
než papinův hrnec.

Marek Földi

Pohnutí prstem

Nevinná zvědavost,
vlastně,
proč je nevinná?
Když to, ona všechno zavinila.
Jen ona může, za to všechno,
dobré i zlé.

Jenom pohnutí prstem,
skoro automatické,
umožní ti potkat,
o kom by si nikdy nevěděl.

Času mraky,
nikdo se nikam nežene.
Každý ti řekne opak.
Ty, myslím tebe,
času máš moře,
plýtváš jím na blbosti.
Hlavně ty blbosti vymýšlíš...

Zastav se,
ukočíruj se.
Ptáš se,
na jednu stranu to je dobře,
ale ty se ptáš moc.
Vážně to zkus,
ale možná to není pro tebe,
poslouchat jak proud jde dál,
dokonce bez tebe.

Marek Földi

Bitterness of life

What could have I done better?
What was I supposed to do?
Everything suddenly turned bitter,
And I really don't have a clue.

I should have expected it
Oh, now it's too late.
I should have expected it
Now I gotta accept my fate.

Slowly drifting into darkness,
The depression is waiting for me.
I feel so hopeless,
The demon is coming for me.

Klára Djordjevičová

Křik

Mluvil jsem,
nic neříkal,
mluvení do dubu
bylo možná lepší,
ten alespoň šumí.

Teď se ozývá,
ba přímo křičí,
huláká.

To mě nezajímá,
neslyším ho,
jeho hlas dokázal by krájet.

Už ho nemusím slyšet,
ať si ho poslouchá
někdo jiný,
koho neznám,
a snad nepoznám.

Marek Földi

To za mnou

Sedím v tom temném hvozdu,
vlevo nic,
vpravo nic,
když se otočím dozadu
vidím to,
pomalu se to zamnou sune.

Hodilo to po mně kamínek,
nebolelo to,
bylo to jen nepříjemné.

Volá to na mě,
dělám, že neslyším,
chyba, otočil jsem se.

Řeklo mi to radu,
ale mlčí, já mlčím,
ležím jako mrtvola,
která má na sobě napsáno
„kopni si“.

Kopnulo to do mě,
vevnitř brečím,
navenek
jsem stejný jako to.

Marek Földi

Pivo

Jedno,
druhé,
hlava neví,
kde stojí.

Začíná se vznášet,
nudí se,
sedí v zajímavém
prostředí.

Marek Földi

#Já

Tento článek přišel jako reakce na naše urgování a pokusy přitáhnout neznámé čtenáře, aby se veřejně projevili a dali nám možnost si přečíst jejich díla. Děkujeme tedy tímto ctěnému čtenáři za poslání jeho článku.

#1 O lásce a dotecích

Láska je slovo i pocit. To znamená, že když ho vyslovíme cítíme se smutní. Ano, ve většině případů se cítíme smutní. Možná to přebijí nějaké „subpocity“, ale pořád cítíme smutek, ale proč? Láska je totiž mlha, kterou každý chce a když jí má, tak jí nevidí. Jak se to projevuje? Jednoduše. Milujete, cítíte se super, ale zmizel ten pocit získání. Nemilujete? Cítíte se prázdní. Proč vlastně lidé potřebují milovat?

Kvůli dotekům. Protože nic se nevyrovná doteku milované osoby. Ten pocit lehkého svrbění a přelivu pocitů. Ano, slova, podpora a tak dál, však vedou k jedinému k doteku. Vlastně celý vztah vždy stál a bude stát na dotecích. Ti, kdo se nedotýkají, mají větší problém si udržet vztah. Jednoduše cítí prázdnotu a viní z toho sebe nebo jiné. Často najdou někoho, kdo se chce dotýkat a pak už jsou spokojeni a ten, který byl milován předtím je zapomenut, jelikož toneme v dotycích někoho jiného.

Takže upravím naši původní definici. Láska je slova i dotek.

#2 O slepotě

Jsem slepý. Tedy, často si tak přijdu. Vidím, jak se ten člověk chová. Slyším slova, co říká. Mám z toho nějaké pocity, ale jsem slepý k tomu, co se snaží skrytě sdělit. Řekl bych, že má sociální slepota je horší než skutečná. To se ovšem můžeme jen dohadovat. Přesto si to zkuste představit. Já vidím tisíce malých různobarevných částí a mám z nich poskládat obraz. Tenhle obraz musí být dokonalý a ostrý. Jak však poznám, kam jaký díl patří?

Vadí mi má slepota, však jak se jí zbavit? To nevím. Já vidím lidi jako divné útvary, jež nechápu, ale chtěl bych. Často si říkám, že píšu vlastně proto, aby lidé pochopili mě a já pak je. Nejsem však sám, kdo je takhle slepý. Prosím, nebuďte zlí na lidi, a zvláště na slepce. Co vy víte, jednou možná budete mimo vy.

#3 O tom čase kolem 0

Je za sedm minut 0. Můj mozek z půlky odešel někam do snů a světů. Proč ho nenásleduji? Možná, že mě baví se mučit? Ne, spíš se děsím těch momentů před spánkem. Mozek, když je unaven a ospalý, produkuje mnoho obav, snů a idejí. Většina mých textů vznikla během usínání. Existují i jiné možnosti, jak toho dosáhnout, ale ten čas kolem 0 je nejlepší.

V tento čas se den lomí. Člověk buď leží v posteli nebo se napájí něčím dobrým, aby smazal vzpomínky. Já však sedím u svého věrného společníka a mačkám klávesy. Tento nulový čas, totiž člověka nutí myslet. Myslet a snažit se zapomenout. Lidé se báli nuly, a tak jí dali do noci kde si jí nikdo nevšimne. Nula však stále vzbouzí mnoho otázek a myšlenek.

Takže až někdy budete kolem času 0, tak zkuste chvíli stát a nechat mozek běžet a zjistíte jeho hloubku.

#4 O váze myšlenky

Myšlenka. To je motiv a idea. Myšlenka je změť elektrických impulsů v naší hlavě. To nemůže mít žádnou hmotnost. Ne? Zkuste víc myslet, nebo nést nějakou složitou myšlenku. Uvidíte, že ucítíte váhu myšlenky. Je spousta jednoduchých způsobů, jak si zatížit hlavu. Učit se, filosofovat, či jen prostě mít depresi. Když je myšlenek moc a jsou těžké, tak začnou ucpávat náš vnitřek a my máme divno-nálady.

Jaká je vlastně jednotka váhy myšlenky? No, normální váha je v kilech, a to se mi zdá jako vynikající výchozí bod. Tak jsem stvořil následující výpočet:

$$m_m = (t \times rS)/aT$$

Pojďme si to rozebrat.

mm – to je výsledná váha ta má jednotky s/kg tedy sekundokila.

t - prachobyčejný čas myšlení

rS – to je relativní složitost myšlenky. Tu určíte tak, že ji porovnáte s jedničkou to je myšlenka složitosti stylu, co si uvařit ze náhodných surovin.

aT – Poslední část vzorečku tvoří absolutní tíha. To je pevná veličina. Nejtěžší myšlenkou je myšlenka na smrt takže má 100 s/kg.

Teď, pokud jste dočetli až sem, máte určitě těžkou hlavu plnou těžkých myšlenek. Tak jí běžte něčím vypláchnout, třeba hudbou.

#5 Maska

Maska je vyobrazení tváře někoho, či něčeho. Je jedno, zda ta osoba existuje či ne. Mnoho lidí tvrdí, že maska předá svému nositeli část té osoby, kterou představuje. Někteří vidí v maskách moc, jiní zábavu.

Já si myslím, že nejhezčí maskou je čistě bílá maska, jen s otvorem na oči a nos. Její krása se neskýtá v její podobě, ale v její moci. Tato maska je mocná v tom, že nikoho nevyjadřuje, ale přitom vyjadřuje všechny. Člověk, co má tuto masku, řve do světa tyto věci:

„Jsem svobodný a mám otevřenou hlavu. Jsem takový, jaký si žádá situace. Nezáleží na mé tváři, ale mých slovech. Kdyby tady stálo dvacet takových, jako v téhle masce, tak neurčíte, kdo jsem.“

Tato maska je mocná, ale co pseudonymy a podobně upravené podpisy? Jsou to masky? Pokud ano, tak jaké? Tyto otázky mají jednoduchou odpověď. Ano, bílé. Jsou to masky a jsou to čistě bílé masky. Stačí změnit pár písmen a nic, schovám se. Kdyby více lidí se tak podepisovalo, nenajdete mě. Mohli bychom takto pokračovat dál a dál. Já se podepisuji pseudonymem, a to z jediného důvodu. Mám rád masky.

John. P. Sardir

Za trilobity s KNP

Letos se na našem gymnáziu opět sešlo několik spřízněných duší se zájmem o přírodu a objevování. Naše první společná výprava směřovala do Jinců a okolní malebné krajiny. Po výstupu z vlaku se k naší skupince nadšenců připojila rodinka vášnivých entomologů, Mgr. a Ing. Šípkovi, kteří nás po celou dobu naší exkurze obohacovali svými vědomostmi. Počasí nám opravdu přálo, a tak nám bundy či rukavice nepřekážely při lovu hmyzí havěti. Nicméně jsme nezanevřeli ani na vodní živočišstvo, za kterým jsme se skrz spadané listí a tekoucí proud vody vrhali do ledové Litavky. Objevili jsme vodní korýše, hmyz, ale i některé druhy řas a fytoplankton. Na konci naší exkurze si každý z nás na srázu, zasypaném sutí, našel svého vlastního trilobita. Zaprášení, špinaví, avšak se sluncem v zádech a úsměvem na tváři jsme museli jineckou krajinu nechat za sebou. Na nádraží pokračovaly naše hlubokosáhlé debaty o filozofických dedukcích a podstatě věcí, v nichž by měl být znalý každý správný GYBOŤÁK. Přidejte se! Rádi Vás zaučíme ☺!

Veronika Hanušová 1.C

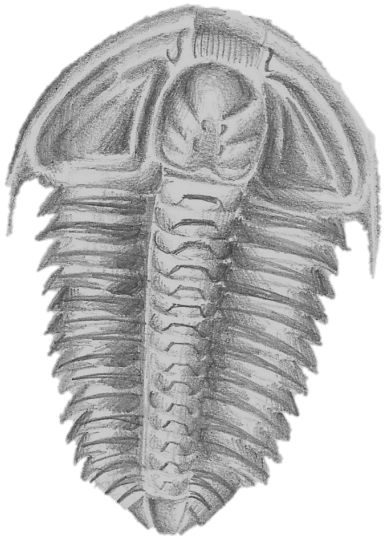

„Nejhorší dárek ze všech je ovocný koláč. Mám podezření, že na světě existuje jen jeden a lidé si ho posílají stále dokola.“

Johnny Carson